LÄNGST

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 30 juni 2005 *

I mål C-165/03,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, som framställts av Landgericht Stuttgart (Tyskland), genom beslut av den 7 april 2003 som inkom till domstolen den 10 april 2003, i det ärende som inletts av

Mathias Längst,

övriga parter:

SABU Schuh & Marketing GmbH,

Präsident des Landgerichts Stuttgart,

Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta samt domarna R. Schintgen (referent) och J. Makarczyk,

generaladvokat: A. Tizzano,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 november 2004,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Mathias Längst, vilken själv har fört sin talan,

— Präsident des Landgerichts Stuttgart, genom K. Ehmann, i egenskap av ombud,

— Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart, genom G. Firnau, Bezirksrevisor,

— Tysklands regering, genom W.-D. Plessing, i egenskap av ombud,

— Spaniens regering, genom E. Braquehais Conesa, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom R. Lyal och K. Gross, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 18 januari 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning (EGT L 249, s. 25), i dess

lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985 (EGT L 156, s. 23) (nedan kallat direktiv 69/335).

2 Begäran har framställts i samband med en begäran om omprövning som ingetts av Mathias Längst, en offentligt anställd notarie (Notar) inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart, efter föreläggande av hans överordnade, Präsident des Landgerichts Stuttgart, avseende en kostnadsräkning som upprättats av Mathias Längst.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

3 Av första skälet i direktiv 69/335 framgår att ändamålet med detsamma är att främja den fria rörligheten för kapital, som anses vara en väsentlig förutsättning för att skapa en ekonomisk union med egenskaper som liknar dem som gäller på en inre marknad.

4 Enligt sjätte skälet i direktivet kan ett sådant mål, när det gäller beskattning av kapitalanskaffning, endast uppnås om indirekta skatter som dittills har varit i kraft i medlemsstaterna avskaffas och ersätts med en skatt som endast får tas ut en gång

inom den gemensamma marknaden och då med samma skattesats i alla medlemsstater.

Enligt artikel 4.1 i direktivet gäller följande:

"Skatt på kapitaltillskott skall uttas vid

a) bildande av en kapitalassociation,

b) ombildning till en kapitalassociation av ett bolag, en sammanslutning eller en juridisk person som inte utgör en kapitalassociation,

c) ökning av kapitalet i en kapitalassociation genom tillskott av egendom av vad slag det än må vara,

d) ökning av tillgångarna i en kapitalassociation genom tillskott av vad slag det än må vara, som inte ersätts med andelar av kapitalet eller tillgångar i associationen utan med rättigheter av samma slag som för delägarna ...

...”

6 I artikel 4.1 e–h i direktiv 69/335 föreskrivs att skatt på kapitaltillskott skall tas ut också när styrelsen i en kapitalassociation flyttar sitt säte, eller när kapitalassociationens stadgeenliga säte flyttas, förutsatt att denna flyttning sker från tredje land till en medlemsstat eller från en medlemsstat till en annan medlemsstat.

7 I artikel 4.2 i direktivet anges de olika transaktioner som kan bli föremål för skatt på kapitaltillskott.

8 I direktivet föreskrivs också att andra indirekta skatter med samma egenskaper som skatt på kapitaltillskott eller stämpelskatt skall avskaffas, eftersom bibehållandet av dessa skatter skulle innebära en risk för att de mål som eftersträvas med nämnda direktiv äventyrades, vilket anges i sista skälet i direktivet. Dessa skatter får inte tas ut och räknas särskilt upp i artikel 10 i direktiv 69/335, som har följande lydelse:

”Medlemsstaterna får, utöver skatt på kapitaltillskott, inte påföra bolag, sammanslutningar eller juridiska personer som bedriver verksamhet i vinstsyfte, någon annan skatt eller avgift, av vad slag det än må vara, avseende

a) transaktioner som avses i artikel 4,

b) tillskott, lån eller tjänster som tillhandahålls som ett led i transaktioner som avses i artikel 4,

c) registrering eller någon annan formalitet som föregår utövandet av en verksamhet och som ett bolag, en sammanslutning eller en juridisk person som bedriver verksamhet i vinstsyfte kan tvingas genomgå på grund av sin rättsliga form."

9 I artikel 11 i direktiv 69/335 föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall från all beskattning undanta:

a) upprättande, emission, börsnotering, utsläppande på marknaden av eller handel med aktier, andelar eller andra sådana värdepapper, oberoende av vem som har emitterat dem,

b) lån, inklusive statliga skuldebrev, till följd av utfärdade obligationer eller andra överlåtbara värdepapper, oberoende av vem som har utfärdat dem, och samtliga

andra formaliteter som hänger samman med dessa eller upprättande, utfärdande, börsregistrering, utsläppande på marknaden av eller handel med sådana obligationer eller andra överlåtbara värdepapper."

10 Artikel 12.1 i direktivet har följande lydelse:

"Utan hinder av artiklarna 10 och 11 kan medlemsstaterna påföra

a) skatt på överlåtelse av värdepapper, oberoende av om skatten utgår med fast belopp eller inte,

...

e) avgifter av vederlagskaraktär,

..."

Den nationella lagstiftningen

11 Enligt 2 § ff. och 53 § punkt 2 i lag om bolag med begränsat ansvar (Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung) av den 20 april 1892 (RGBl. 477), i den lydelse som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen, krävs att beslut av delägare i ett "Gesellschaft mit beschränkter Haftung" (GmbH) om att ändra bolagsordningen skall bestyrkas av notarie.

12 Enligt 116 § i förbundsförordning om notarier (Bundesnotarordnung) av den 24 februari 1961 (BGBl. 1961 I, s. 98), i den lydelse som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen (nedan kallad BNotO), jämförd med 3 § punkt 2 i delstatslag om frivillig rättsvård (Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit) av den 12 februari 1975 (GBl. s. 116), i den lydelse som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen, är det inte bara offentligt anställda notarier som kan anlitas för att bestyrka en handling inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart, utan även notarier som är fria yrkesutövare.

13 Storleken på de avgifter som notarier kan ta ut regleras i förbundslag om avgifter i ärenden rörande frivillig rättsvård (Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (Kostenordnung)) av den 26 juli 1957 (BGBl. 1957 I, s. 960), i den lydelse som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen (nedan kallad KostO). Avgifterna är desamma i hela Tyskland och gäller både notarier som är i offentlig tjänst och notarier som är fria yrkesutövare.

14 Offentligt anställda notarier som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart erhåller en fast lön, vilken fastställs enligt samma kriterier som

gäller för andra delstatstjänstemän. Därutöver tillkommer en rörlig del som beräknas på grundval av de avgifter som tas ut. Till skillnad från offentligt anställda notarier som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Karlsruhe, är det notarierna själva som är avgiftsborgenärer för de avgifter som skall erläggas. Notarierna behöver endast erlägga en schablonmässig andel av avgifterna till delstatskassan. Delstaten kan själv endast ta ut avgifterna om betalning inte har skett trots betalningsanmodan.

15 Enligt 156 § punkt 1 KostO skall invändningar mot beräkningen av kostnaderna, däribland invändningar mot betalningsskyldigheten och tillämpningen av verkställighetsklausulen, ske genom klagomål som inges till Landgericht inom den domkrets där notarien har sitt kontor. Innan Landgericht fattar sitt avgörande skall den ge parterna och notariens överordnade tillfälle att yttra sig. Om den som skall erlägga avgiften ifrågasätter den beräkning av kostnaderna som notarien har gjort, kan notarien begära att Landgericht skall avgöra saken.

16 I 156 § punkt 6 KostO föreskrivs att den myndighet som notarien är underställd under alla omständigheter kan ålägga denne att erhålla ett avgörande av Landgericht och överklaga detta avgörande. Det domstolsavgörande som följer därav kan också medföra att kostnadsräkningen höjs.

Tvisten i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

17 Mathias Längst har, i egenskap av offentligt anställd notarie, bestyrkt vissa beslut avseende bolaget SABU Schuh & Marketing GmbH (nedan kallat SABU).

Kostnaderna och avgifterna för denna förrättning angavs i en kostnadsräkning som uppgick till 2 892,46 euro (nedan kallad kostnadsräkningen).

18 De handlingar som han hade ombetts att bestyrka avsåg sammanläggning av andelarna i bolaget till en enda andel, omräkning av bolagskapitalet och bolagsandelarna till euro, ökning av bolagskapitalet genom bolagets egna medel och ändring av bolagets firma.

19 Enligt kostnadsräkningen är SABU skyldigt att erlägga 2 493,50 euro, exklusive mervärdesskatt, för avgifter och omkostnader för bestyrkandet av handlingarna. I beloppet ingår en så kallad beslutsavgift på 1 584 euro — beräknad på grundval av ett sammanlagt värde på 484 007 euro — som avser ökningen av kapitalet och ändringen i bolagsordningen. Den andel av beloppet som tillfaller staten uppgår till 1 183,83 euro och notariens andel uppgår till 400,17 euro.

20 Präsident des Landgerichts Stuttgart ansåg att EG-domstolens beslut av den 21 mars 2002 i mål C-264/00, Gründerzentrum (REG 2002, s. I-3333), vilket rörde notarier i offentlig tjänst som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Karlsruhe, även är tillämpligt på notarier i offentlig tjänst som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart, och slog därför fast att kostnadsräkningen stod i strid med direktiv 69/335 såvitt avsåg ökningen av bolagskapitalet och ändringen i bolagsordningen. Präsident des Landgerichts Stuttgart förelade därför Mathias Längst att, med stöd av 156 § punkt 6 KostO, hänskjuta frågan till Landgericht Stuttgart för att få fastställt huruvida kostnadsräkningen var lagenlig, och begärde att Mathias Längst skulle sätta ned beloppet i kostnadsräkningen till 1 465,66 euro.

21 Mathias Längst efterkom föreläggandet och hänsköt frågan till Landgericht Stuttgart. Vid nämnda domstol har Mathias Längst gjort gällande att kostnadsräkningen är motiverad och att han, enligt KostO och BNotO, är förhindrad att sänka avgifterna till det belopp som Präsident des Landgerichts Stuttgart har begärt. Vidare anser Mathias Längst att beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum inte är tillämpligt på de avgifter som tas ut av offentligt anställda notarier som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart.

22 Enligt Landgericht Stuttgart skiljer sig den juridiska ställningen för offentligt anställda notarier som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart i två avseenden från den juridiska ställningen för de offentligt anställda notarier som avsågs i beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum. Inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart är det nämligen möjligt att anlita både notarier som är i offentlig tjänst och notarier som är fria yrkesutövare, vilket gör att avgifterna inte nödvändigtvis tillfaller delstaten. Vidare är de bestämmelser som reglerar fordringar på avgifterna i fråga annorlunda utformade och motiverar en annan bedömning. I motsats till vad som gäller inom domkretsen för Oberlandesgericht Karlsruhe, är det inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart nämligen den offentligt anställda notarien som är avgiftsborgenär för de avgifter som skall tas ut. Först när notarien har tagit ut avgifterna erlägger han eller hon en schablonmässig andel av avgifterna till delstatskassan. Endast i undantagsfall kan delstaten själv direkt ta ut avgifterna.

23 Mot denna bakgrund beslutade Landgericht Stuttgart att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

"1) Enligt den rättsordning som gäller inom regionen Württemberg i delstaten Baden-Württemberg (domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart) är — till skillnad från de faktiska omständigheter som låg till grund för beslutet ... i [det

ovannämnda målet] Gründerzentrum – såväl offentligt anställda notarier som fritt yrkesutövande notarier verksamma, vilka samtliga är avgiftsborgenärer, frånsett att de offentligt anställda notarierna enligt en delstatslag är skyldiga att betala en schablonmässig andel av avgifterna till staten, som är deras arbetsgivare och som använder inkomsterna för att finansiera sin verksamhet. Skall i en sådan rättsordning de avgifter som tas ut av en offentligt anställd notarie för upprättande av en handling som avser en transaktion som omfattas av direktiv 69/335, i dess ändrade lydelse, anses utgöra en skatt eller avgift i den mening som avses i nämnda direktiv?

2) För det fall fråga 1 besvaras jakande: Skall de aktuella avgifterna inte anses utgöra en skatt eller avgift i den mening som avses i direktiv 69/335 när staten avstår från att kräva sin andel av avgifterna och således upphör att tillämpa den delstatsrättsliga bestämmelsen enligt vilken en del av avgifterna skall tillfalla staten?"

Domstolens behörighet

24 Mathias Längst och Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart är tveksamma till huruvida domstolen är behörig att, med stöd av artikel 234 EG, ta ställning till en begäran om förhandsavgörande som framställts i ett förfarande som, med tillämpning av 156 § punkt 6 KostO, har anhängiggjorts av en offentligt anställd notarie efter föreläggande av hans överordnade. De anser att förfarandet, inom ramen för vilket den nationella domstolen skall fatta ett avgörande, inte utgör ett kontradiktoriskt förfarande i den mening som avses i domstolens rättspraxis (dom av den 19 oktober 1995 i mål C-111/94, Job Centre, REG 1995, s. I-3361, och beslut av den 22 januari 2002 i mål C-447/00, Holto, REG 2002, s. I-735). Landgericht Stuttgart är inte tvungen att avgöra en verklig tvist i den mening som avses i denna rättspraxis.

25 Domstolen erinrar om att enligt fast rättspraxis följer det av artikel 234 EG att de nationella domstolarna endast har befogenhet att framställa en begäran till domstolen om en tvist är anhängig vid dessa domstolar och om de skall fälla avgörande inom ramen för ett förfarande som är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär (se bland annat beslut av den 18 juni 1980 i mål 138/80, Borker, REG 1980, s. 1975, punkt 4, svensk specialutgåva, volym 5, s. 237, av den 5 mars 1986 i mål 318/85, Greis Unterweger, REG 1986, s. 955, punkt 4, och beslutet i det ovannämnda målet Holto, punkt 17).

26 Det framgår av den gällande nationella lagstiftningen och av de förtydliganden som den nationella domstolen har gjort på domstolens begäran att, i det förfarande som är anhängigt vid den nationella domstolen, samtliga berörda parter har getts tillfälle att yttra sig och att avgörandet som skall fattas har till syfte att avgöra en tvist. Vidare gäller avgörandet både i förhållande till den som är borgenär för de avgifter som kostnadsräkningen avser och i förhållande till den som skall erlägga dessa avgifter, och avgörandet vinner laga kraft i förhållande till alla berörda parter, såvida inte någon av dem överklagar avgörandet till Oberlandesgericht Stuttgart. Ett sådant överklagande kan enbart avse rättsfrågor och det krävs prövningstillstånd av den nationella domstolen.

27 Med hänsyn till dessa omständigheter kan det inte med framgång göras gällande att någon tvist inte är anhängig vid den nationella domstolen och att det avgörande som den skall fatta inte är av rättskipningskaraktär.

28 Under dessa omständigheter är domstolen behörig att besvara de frågor som ställts av Landgericht Stuttgart genom beslutet om hänskjutande av den 7 april 2003.

Huruvida den andra frågan kan tas upp till sakprövning

29 I de yttranden som ingetts till domstolen av parterna i det nationella målet, av den tyska och den spanska regeringen samt av Europeiska gemenskapernas kommission har det ifrågasatts huruvida den andra frågan kan tas upp till sakprövning, på grund av att frågan är hypotetisk. Delstaten har ännu inte avstått från att ta ut sin andel av avgifterna och den andra frågan avser därför en rättslig situation som ännu inte är för handen.

30 I det avseendet erinrar domstolen om att det följer av fast rättspraxis att det förfarande som föreskrivs i artikel 234 EG utgör ett medel för samarbete mellan domstolen och de nationella domstolarna. Detta samarbete gör det möjligt för domstolen att ge de nationella domstolarna de uppgifter om tolkningen av gemenskapsrätten som är nödvändiga för att döma i saken i mål som de skall avgöra (se bland annat dom av den 16 juli 1992 i mål C-83/91, Meilicke, REG 1992, s. I-4871, punkt 22, svensk specialutgåva, volym 13, s. I-105, och av den 5 februari 2004 i mål C-380/01, Schneider, REG 2004, s. I-1389, punkt 20).

31 Inom ramen för detta samarbete ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken tvisten anhängiggjorts och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till domstolen. Domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts avser tolkningen av gemenskapsrätten (domen i det ovannämnda målet Schneider, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

32 Domstolen har likväl ansett att det i undantagsfall ankommer på den att — för att pröva sin egen behörighet — granska de omständigheter under vilka den nationella domstolen har framställt sin begäran om förhandsavgörande. Domstolen har endast möjlighet att underlåta att besvara en tolkningsfråga som en nationell domstol har ställt då det är uppenbart att den begärda tolkningen av gemenskapsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för tvisten i målet vid den nationella domstolen eller när frågan är hypotetisk eller när domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga förhållandena som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (domen i det ovannämnda målet Schneider, punkt 22).

33 Den samarbetsanda som måste råda vid behandlingen av en begäran om förhandsavgörande innebär nämligen att den nationella domstolen skall ta hänsyn till den uppgift som EG-domstolen har anförtrotts, vilken är att bidra till rättskipningen i medlemsstaterna och inte att avge rådgivande yttranden i allmänna eller hypotetiska frågor (domen i det ovannämnda målet Schneider, punkt 23).

34 I förevarande mål framgår det av beslutet om hänskjutande och av det yttrande som den tyska regeringen ingett till domstolen att det visserligen planeras en ändring i den aktuella nationella lagstiftningen, genom vilken delstaten avstår från sin andel av de avgifter som tagits ut av de offentligt anställda notarierna för bestyrkande av handlingar som omfattas av direktiv 69/335, men denna lagändring har ännu inte antagits. Härav följer att de bestämmelser som den andra frågan avser är hypotetiska.

35 Följaktligen kan frågan inte tas upp till sakprövning.

Den första frågan

36 Den nationella domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida direktiv 69/335 skall tolkas så, att avgifter som tas ut av en offentligt anställd notarie för att bestyrka en transaktion som omfattas av nämnda direktiv utgör en skatt eller avgift i den mening som avses i direktivet, när det i gällande nationell lagstiftning föreskrivs att inte bara offentligt anställda notarier har rätt att vara verksamma som notarier och att dessa själva är avgiftsborgenärer samt att de offentligt anställda notarierna är skyldiga att betala en del av avgifterna till en offentlig myndighet som använder dessa medel för att finansiera uppgifter som åligger den.

37 För att besvara denna fråga skall det erinras om att domstolen, i punkt 34 i beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum, har slagit fast att direktiv 69/335 skall tolkas på så sätt att avgifter som tas ut av en notarie för att bestyrka en transaktion som omfattas av direktivet, inom ett system som det som är tillämpligt i domkretsen för Oberlandesgericht Karlsruhe, vilket utmärks av att notarierna är offentliga tjänstemän och att avgifterna delvis betalas till en offentlig myndighet som anställt dem och som använder dessa medel för att finansiera uppgifter som åligger den, utgör en skatt eller avgift i den mening som avses i direktivet.

38 Det system som är aktuellt i målet vid den nationella domstolen är i allt väsentligt identiskt med det system som avsågs i beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum. Domstolen skall därför undersöka huruvida skillnaderna mellan det system som är tillämpligt inom domkretsen för Oberlandesgericht Karlsruhe och det system som gäller inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart, vilka framhållits av den nationella domstolen, är sådana att de i detta fall motiverar ett annat svar på frågan än det som domstolen gav i nämnda beslut.

39 Det har, för det första, gjorts gällande att de avgifter som är aktuella i målet vid den nationella domstolen inte nödvändigtvis tillfaller staten, eftersom det inte bara är offentligt anställda notarier som får utöva notarieverksamhet inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart, utan även fria yrkesutövare eller advokater. I det avseendet konstaterar domstolen att det framgår av punkt 13 i beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum att begäran om förhandsavgörande i det målet avsåg ett liknande system, eftersom en person som vill låta upprätta officiella handlingar enligt båda systemen kan vända sig antingen till en notarie i offentlig tjänst eller till en notarie som är fri yrkesutövare i Tyskland, och de officiella handlingar som upprättas skall erkännas i hela Tyskland.

40 Härav följer att det första argument som anförts av den nationella domstolen inte kan motivera en annan bedömning av det system som är i fråga i målet vid den nationella domstolen jämfört med det system som var föremål för begäran om förhandsavgörande i beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum.

41 Vad, för det andra, beträffar det förhållandet att de offentligt anställda notarier som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart själva är avgiftsborgenärer, till skillnad från de kolleger som är verksamma inom domkretsen för Oberlandesgericht Karlsruhe, påpekar domstolen följande. Såsom generaladvokaten har framhållit i punkt 40 i sitt förslag till avgörande, följer det av fast rättspraxis att notariearvoden som offentligt anställda notarier erhåller med anledning av en transaktion som omfattas av direktiv 69/335 utgör en skatt eller avgift i den mening som avses i direktivet, då arvodena, om än bara delvis, betalas till den offentliga myndighet som anställt de offentligt anställda notarierna och dessa medel används för att finansiera uppgifter som åligger denna myndighet (se bland annat dom av den 29 september 1999 i mål C-56/98, Modelo, kallat Modelo I, REG 1999, s. I-6427, punkt 23, av den 21 september 2000 i mål C-19/99, Modelo, kallat Modelo II, REG 2000, s. I-7213, punkt 23, och beslutet i det ovannämnda målet Gründerzentrum, punkt 34).

42 Det framgår av denna rättspraxis att den avgörande frågan för huruvida arvodena skall anses utgöra en skatt eller avgift i den mening som avses i direktiv 69/335 inte

är vem som tar ut avgifterna eller vem som är den ursprungliga avgiftsborgenären, utan vem som är den slutliga mottagaren av beloppen. I de ovannämnda målen Modelo I, Modelo II och Gründerzentrum togs arvodena först ut av de offentligt anställda notarierna för att därefter överföras till den offentliga myndighet som anställt dem. Det är denna överföring och användningen av arvodena, eller en del av dem, som är avgörande för hur arvodena skall klassificeras enligt direktiv 69/335.

43 I målet vid den nationella domstolen är det visserligen de offentligt anställda notarierna som är avgiftsborgenärer, men de har likväl en skyldighet att överföra en del av avgifterna till den offentliga myndighet som de är underställda, och myndigheten använder dessa belopp för att finansiera de uppgifter som åligger den.

44 Härav följer att en sådan lagstiftning som den som gäller inom domkretsen för Oberlandesgericht Stuttgart i detta avseende inte skiljer sig från den lagstiftning som domstolen prövade i det ovannämnda målet Gründerzentrum.

45 Mot bakgrund av dessa överväganden skall den första frågan besvaras enligt följande. Direktiv 69/335 skall tolkas så, att avgifter som tas ut av en offentligt anställd notarie för att bestyrka en transaktion som omfattas av nämnda direktiv utgör en skatt eller avgift i den mening som avses i direktivet, när det i gällande nationell lagstiftning föreskrivs att inte bara offentligt anställda notarier har

rätt att vara verksamma som notarier och att dessa själva är avgiftsborgenärer samt att de offentligt anställda notarierna är skyldiga att betala en del av avgifterna till en offentlig myndighet som använder dessa medel för att finansiera uppgifter som åligger den.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

På dessa grunder beslutar domstolen (femte avdelningen) följande dom:

Rådets direktiv 69/335/EEG av den 17 juli 1969 om indirekta skatter på kapitalanskaffning, i dess lydelse enligt rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985, skall tolkas så, att avgifter som tas ut av en offentligt anställd notarie för att bestyrka en transaktion som omfattas av nämnda direktiv, i dess ändrade lydelse, utgör en skatt eller avgift i den mening som avses i direktivet, när det i gällande nationell lagstiftning föreskrivs att inte bara offentligt anställda notarier har rätt att vara verksamma som notarier och att dessa själva är avgiftsborgenärer samt att de offentligt anställda notarierna är skyldiga att betala en del av avgifterna till en offentlig myndighet som använder dessa medel för att finansiera uppgifter som åligger den.

Underskrifter